

Seu del Diari de Girona

REDACCIÓ, ADMINISTRACIÓ, DISTRIBUCIÓ I PUBLICITAT | TELÈFON 972 20 20 66 | FAX DE REDACCIÓ 972 20 20 05 | FAX D'ADMINISTRACIÓ 972 22 48 25 | FAX DE PUBLICITAT 972 21 25 87 | <http://www.diaridegirona.cat> | A/E: diaridegirona@epi.es

DELEGACIÓ A L'ALT EMPORDÀ
C/ Joan Reglà, 5, 3r E. 17600 FIGUERES
TELÈFON: 972 50 99 09
FAX: 972 50 93 69
A/E: altemporda.diaridegirona@epi.es

DELEGACIÓ A LA GARROTXA
DELEGAT: Xavier Valeri
Plaça Clarà, 6, 1r pis. local 0-5. 17800 OLOT
TELÈFON: 972 26 88 11. FAX: 972 26 81 50
A/E: garrotxa.diaridegirona@epi.es

CLUB DIARI DE GIRONA
TELÈFON: 972 20 20 42
HORARI: De dilluns a dijous de 9.00 a 14.00 h i 17.00 h a 19.00 h. Divendres i vigílies de 9.00 a 14.00 h
A/E: subscripcions.diaridegirona@epi.es

Diari de Girona expressa les seves pròpies opinions únicament a l'Editorial i respecta, com a publicació oberta i plural, la dels seus articulistes.

DIFUSIÓ CONTROLADA PER

Francisco J. Bastida
CATEDRÀTIC DE DRET CONSTITUCIONAL

HOSTALERIA I TABAC: PROHIBIT FUMEJAR

«L'estima hostalera pel terç de fumadors significa el menyspreu pels dos terços dels clients no fumadors»

Fa cinc anys es va aprovar a Espanya l'anomenada llei antitabac, que prohibeix fumar en llocs tancats, però deixa la porta oberta per seguir consumint tabac en bars i restaurants, si així ho decideix el seu propietari. Ara va esvalotat el gremi de l'hostaleria per la pròxima prohibició de fumar en els seus locals. No hi ha unanimitat en el sector enfront de la mesura que s'acosta, però la postura oficial, i sembla que majoritària, és de radical oposició, per la suposada ruïna i atur que causaria.

Res diuen els representants del gremi sobre la finalitat de la norma. Realment és difícil d'explicar per què s'oposen a alguna cosa que afavoreix la salut de tota la clientela, llevat que considerin que el benefici econòmic ha d'anteposar-se a la salut dels parroquians.

Però, fins i tot deixant a una banda la qüestió de la salut, tampoc es justifica la protesta. Cabria entendre-la si la mesura afectés la majoria dels clients, però, segons

l'última estadística oficial, la taxa de fumadors diaris a Espanya és del 29,6 %. A més, el vaticini de la fugida en massa dels fumadors es basa en una apreciació irreal. Les cafeteries, com el seu propi nom indica, són llocs de consum de cafè i altres begudes i aliments, no són fumadors. Un fumador no entra en un bar per fumar, sinó per prendre un cafè o una copa. Si pot acompanyar-los assaborint un cigarro, millor per a ell, i si pot elegir entre un bar que permeti fumar i un altre que no, evidentment anirà al primer. Si no hi ha elecció, perquè a tots està prohibit, anirà al que més li agradi, però anirà, perquè el que l'impulsa a entrar és el desig de consumir una beguda, no el de fumar. S'argumenta que, una vegada al bar, si no pot fumar prendrà l'imprescindible i se n'anirà, però el que fins ara s'observa és que el fumador que s'apalanca en la barra tira de paquet davant d'un mateix cafè, no en demana diversos, i el mateix els que juguen a les cartes. Conclusió, si en tots els bars estigués prohibit fumar, ningú perdria el terç de clientela fumadora. França, Itàlia, Portugal, per esmentar països del nostre entorn, porten anys amb la prohibició total i no s'ha confirmat el desastre que ara s'augura.

Però hi ha més. L'estima hostalera pel terç de fumadors significa el menyspreu pels dos terços dels clients no fumadors, que, davant la inexistent oferta de locals alternatius, han de suportar ambients carregats de fum, com si es tractés d'alguna cosa natural i consubstancial a l'hostaleria. Durant molts anys ningú s'ha preocupat dels drets de la majoria, acostumada a aguantar com se li tira el fum a la cara sense cap mirament. Ara que hi ha consciència d'aquests drets, sempre apareix el liberal de torn carregant contra l'Estat que coarta la llibertat individual del fumador i en defensa de la minoria enfront de la tirania de la majoria. El discurs liberal podria acceptar-se si només estigués en joc la salut del fumador, però és incontrovertit el per-

judici que en un local tancat causa la seva activitat als no fumadors, fins al punt de ser considerats mèdicament fumadors passius. Tractant-se de salut col·lectiva, no hi ha majories i minories. Encara que els fumadors fossin majoria, la prohibició estaria justificada.

El discurs liberal es basa en un plantejament fals del problema, alimentat per una timorata presentació de la llei. El que en realitat es prohibeix no és fumar, sinó fumar. La idea que el vici no és sancionable ni legalment regulable, perquè els vicis danyen a un mateix mentre els delictes danyen els altres, és vàlida si es refereix al fumar, però no si en fer-ho es tira el fum a les persones de l'entorn, perjudicant la seva salut, la seva propietat, embrutant-li la roba amb males olors, i el seu plaer d'assaborir la consumició sense contaminació ambiental. Per això actualment a l'entrada dels bars i restaurants el cartell no hauria d'anunciar que «està permès fumar», sinó que «està permès ahumar, per cortesia del propietari. L'entrada en aquest local perjudica seriosament la seva salut».

A més a més, és incompreensible que la prohibició regeixi en els centres de treball excepte en els d'hostaleria, amb gran greuge laboral i sanitari per als seus treballadors. Això ho pot lamentar l'empleat que caigui en la dura estadística de les malalties cardiorespiratòries de fumadors passius, però també el propietari del local, exposant-se a una quantiosa demanda de responsabilitat civil instada, amb tota justícia i fonament, per qui es va veure obligat a ser fumador passiu durant tota la seva vida laboral per lliure decisió del seu ocupador.

En fi, preocupin-se els hostalers de no contaminar la seva clientela, que el negoci no està en el fumar, sinó en la qualitat dels productes i del servei. Els que se'n vagin en orris serà per aquesta raó i no per la prohibició. Ja ho diu el refrany: foc sense fum pot haver, però fum sense foc no pot ser.

MOSTRAR LES VERGONYES

Espanya compta amb el sistema financer més sòlid de la comunitat internacional.

José Luis Rodríguez Zapatero, Nova York, 24 de setembre de 2008. «Hi ha 325.000 milions d'euros de crèdit promotor a Espanya i no els pot pagar el contribuent, ho han de solucionar els culpables, que són els promotors, els bancs i les caixes». Francisco González, president del BBVA, Madrid, 27 de gener de 2010.

Han hagut de passar 16 mesos perquè la ficció donés pas a la realitat: el nostre sistema financer té un problema gros i González ha estat el primer a dir-ho, amb la categoria de «morosos subjectius» (els que no han incorregut en impagament, però ho faran) per a 64 grups immobiliaris, amb deutes pròxims a 2.000 milions d'euros. En fer provisió aquests crèdits, s'acostaran oferta i demanda del valor dels pisos i abans se sortirà del pou en el qual estem.

I algú es preguntarà: no és això el que han fet les entitats financeres? Doncs no. Com molts analistes assenyalaven, els bancs i, sobretot, les caixes (aquestes que aniran, corrent, a demanar diners a Europa abans del 30 de juny, per cobrir tancaments d'oficines, prejubilacions milionàries i acomiadaments i que es disfressarà com un «procés per guanyar dimensió») han adquirit tot el totxo que els donaven els promotors, en garantia de pago... i s'han posat a vendre pisos. Activitat que, tothom sap, és la màxima especialitat del sector financer.

Una vegada ha saltat la llebre, els altres es posaran a la cua. Però és dur reconèixer (com ha fet González) que has d'aplicar un descompte del ¡65%! al valor original dels actius immobiliaris. Així que aviat veurem si és veritat aquella asserció tan incrustada en la mentalitat espanyola: els pisos mai baixen.

Albert Cano

Joaquim Bonavenura i Ayats
VICEPRESIDENT DE MIFAS | ba@mifas.cat

VIA VERDA PER NOVA ZELANDA

El Patronat de Turisme Girona-Costa Brava participarà -no han dit com- en un veler que donarà la volta al món durant dos anys patrocinant d'aquesta manera les activitats adaptades i accessibles que s'estan fent a les comarques de Girona. No podem dir-hi gaire res perquè desconeixem la no-

tícia, exceptuant allò que hem llegit en aquest diari.

La gent de MIFAS hem quedat una mica sorpresos. Podria ser que estiguéssim desenfocats, però, patrocinar un veler que doni la volta al món, encara que sigui accessible no sembla pas la millor manera de fer un veritable patrocini de les activitats adaptades que poden fer-se a les nostres comarques. A nosaltres ens hauria agradat que al Patronat de Turisme li hagués fet gràcia la proposta que vàrem traslladar abans de l'estiu de 2009, donant suport al sector privat que ha fet inversions -algunes molt considerables- per obrir una via de negoci nova, treballant amb serveis per a gent amb discapacitat. L'aposta de MIFAS era i és merament interessada, ja que alguns d'aquests serveis podien oferir-se a les 3.000 famílies que conformen l'entitat i també als seus gairebé 400 treballadors. El turisme accessible no és una qüestió tan

exòtica, vull dir que pot desenvolupar-se sense haver de passar per Nova Zelanda o Papua-Nova Guinea, on no hi cabem de veure l'interès que puguin tenir -posem per cas- les vies verdes que podem fer per Girona amb bicicleta adaptada, o anar a fer submarinisme a l'Estartit o a l'Escala, per posar només uns exemples. Aquestes activitats s'han de potenciar a casa i com és evident a l'entorn més immediat, aprofitant les bones comunicacions que tenim amb la resta d'Europa. No acabem d'entendre la postura del Patronat, tampoc el seu silenci amb nosaltres. Reconec que sovint podem ser una mica emprenyadors i pesats, seria ben normal que en parléssim. Volem potenciar el turisme amb retrats dels nostres paisatges, reforçant la gent que s'hi dedica, però de manera més eficaç i sense tanta extravagància, senzillament com una cosa normal i corrent, per entendre'ns, això sí, seriosament.

